

Една дружина отъ троица души, на противоположния край, приказваше пò-тихо. Двата бѣхж граждани, третиятъ носеше полицейска униформа. Той бѣше софийскій градоначалникъ.

Дума ставаше отъ нѣколко врѣме между тѣхъ за присѣтствието въ града на една зловрѣдна шайка крадци и обирници, за фащането на която сичкитѣ трудове на полицията остояха ялови.

Единъ отъ събесѣдниците искаша мнѣние, че трѣбва да се обѣщае отъ полицията парично възнаграждение за оногова, който ѝ помогне въ откриването на злосторците.

Другиятъ събесѣдникъ казваше друго нѣщо.

Градоначалникътъ си обрисваше мустакитѣ, ако вхтрѣ въ нѣколко дена не тури на рѣка тия нехранимайковци.

— Парично възнаграждение бива само за извънредни разбойници, които чака вжже, като Яко разбойникътъ, — допълни той, като си обриса бирената пѣна отъ чернитѣ мустаци.

По това нѣщо се обадихж нѣкои и отъ близката маса. Разни слухове и мнѣния се прѣдавахж по поводъ на обирниците.

Отъ масата, дѣто бѣ четенъ вѣстника, дигна се единъ господинъ съ малко лице, остъръ носъ и остъръ погледъ, и приближи до нашата маса, като казваше полуухилено:

— Господинъ градоначалнико, да ви разкажж една случка, която ме порази вчера, и за която ми дойде на умъ, като чувахъ разговора ви за злодѣйците въ града...

— О Беровичъ! — извика градоначалникътъ весело, като очакваше да чуе нѣкаква остроумна смѣшка отъ Беровича, понеже Беровичъ минуваше въ столицата за духовитъ шеговникъ.

Беровичъ се исправи и облѣгна едната рѣка на облѣгалото на стола и каза:

— Минувахъ изъ цариградската улица. Тѣкмо срѣщу старото военно училище излѣзохж нѣколко циганчета, които